

Güneşin Ve Gülüşün Krallığı

— Savaş · 01 Mayıs 2019

Sokağın çocuklarına
Terkedilmiş sokaklar kadar yalnız
Bir o kadar aç/ bir o kadar küskün
Ve ama yüzünden hiç eksilmeyen
Dünyanın en heybetli/ en güzel ve en bulaşıcı gülüşüne sahipti...
Hiçbir şeye aldırmadan ve hiçbir şeyi umursamadan
Güneşi bir nefeste yutar gibi gülerek
Yüzünü güneşe döndü
“Kralım ben” dedi bankta oturan çocuk -kollarını iki yana açarak-
“güneşe ve gülüşe hükmeden halksız bir kralım ben;
Dünyanın bütün çiçekleri tacım
Ve herkesin oturup kalktığı şu banklar tahtımdır benim...
Şöyle bi yanıma otursan/ şöyle bi güneşe dönsek yüzümüzü birlikte
Ve şöyle deli gibi -hiç bir şeyi iplemeden-
Koskoca bir gülüş kondursak yüzümüze durup dururken...
Sonra bir başkası gelse
Bir kadın, bir kadın daha...
Bir adam, bir adam daha...
Sonra bir çocuk gelse -krallığımı maskaraya çevirse-
Sonra bir çocuk, bir çocuk daha gelse
Berkin Elvan gelse sonra elinde ekmeğiyle -kaşlarında martılar-
Sonra bir adam, bir kadın, bir çocuk ve bir çocuk daha gelse
O kadar çoğalsak ve o kadar çok çoğalsak ki çocuklar
Yüzümüzü dönsek güneşe -anne sütü kadar sıcak-
Ve memeye dayar gibi ağızımızı doya sıya ışığını emsek güneşin
Ve o kadar çok gülsek ve o kadar çok gülsek ki -sarsıla sarsıla-
Krallığımın tahtı kırılrsa...
Oynadığım bilyeler gibi yeryüzüne saçılıp dökülse güneş
Hiç sebepsiz sarılsak/ öpüşsek uzun uzun
Gülüşümüzü armağan etsek birbirimize...
Ve nihayet, maskarası olsam tüm çocukların -kahkahaya boğsam onları-
Krallığımı terk edip karışsam aranıza...”
Kışkırt.../ havalandır kaşlarındaki o mahzun martıyı
Ekmeğini uzat bana; ekmeğine, gülüşüne, güneşine ihtiyacım var
Nisan 2019